

HALNI AKARNAK

Pokrócba göngyölik a néniket
a padokon, fáslis lábbal ülnek.
Mint egy terítőn, gyűlnek rajtuk
elhasznált idejük tűlevelei.
Ülnek kulcsolt kézzel,
menetre készen.

Sötétedéskor beszedik őket,
mint egy tányér kihúlt kocsonyát,
a szobában a fa már talpban, hokedlin,
és ők angyalhajak és gömbdíszek helyett
már csak a száradó kérget látják.

Visszanyelt sírással gyúrják a bejglit
keményre sűtik a szélét, ők nem esznek,
az ágyban még több órán keresztül
fogsor nélkül, nyitott szemekkel
kódorognak a mellékutcák
jeges vadászmezőin.

ELKERÜLHETETLEN

Mennyivel egyszerűbb volt
máshogy mesélni inkább,
nem kimondani azt, hogy.
És most már nem lehet megállni,
csendben visszanyomni,
mint egy sérvet, nincs is itt.
Kispárnát tenni, szőnyeget húzni rá,
átrendezni a szobát miatta,
és úgy élni ezután,
mintha ez tervezett élet volna.
Milyen szép lenne minden kijavítva.

63

Ül az ágy szélén. Mondaná. Kinek.
A bőre fonnyad, a borosta.
És muszáj lesz bemenni
ágyneműt cserélni.

VÉGAKARAT

Aztán a részletek megtalálták
a természetes helyüket,
mint valami zsugorfólia
szállt rájuk a por
minden reggel a beszűrődő fényben.
Dolgozott a logika entrópiája,
a szennyes edény a környezet
szerves része lett,
ahogy az ízelt lábak felbátorodása is.
Tökéletes rend uralkodott
ebben az értelemben,
mint egy teljesített végakaratt,
mikor a szomszédok a
bűzre kihívták a mentőt,
ők meg a tűzoltókat.